

Bogății de nepătruns

12. Hristos, Capul nostru

Afirmația Scripturii, că Hristos este Cap, este valabilă în mai multe privințe. În primul rând El este „Capul oricărui bărbat” (1 Corinteni 11.3); apoi El este „Cap peste toate” (Efeseni 1.20); și în cele din urmă El este „Cap al Trupului, al Adunării” (Coloseni 1.8). Primul aspect arată domnia Lui peste toți oamenii, căci El are autoritate peste toată carnea; în aspectul al doilea vedem supremația Sa universală peste toate lucrurile; și aspectul al treilea arată clar relația Lui deosebită cu Biserica (Adunarea). În toate aceste glorii El a intrat pe baza răscumpărării, deci ca Om. De aceea nu se poate accentua suficient de mult, că El ocupă acest loc minunat și toate aceste demnități diferite El le moștenește ca Om – El, Cel care odinioară a fost lepădat și răstignit în lumea aceasta, dar acum este Cel înălțat sus la dreapta lui Dumnezeu.

Un aspect al acestei realități devine clar în mod deosebit din epistola către Evrei 2. Apostolul scrie acolo: „Pentru că nu îngerilor le-a supus El lumea locuită care va veni, despre care vorbim. Dar cineva a mărturisit undeva, spunând: «Ce este omul, ca să-Ți amintești de el, sau Fiul Omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, L-ai încununat cu glorie și onoare și L-ai pus peste lucrările mâinilor Tale; toate le-ai supus sub picioarele Lui». Pentru că, supunându-I toate, nu I-a lăsat nimic nesupus. Dar acum, încă nu vedem că toate Îi sunt supuse, dar Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii datorită morții pe care a suferit-o, încununat cu glorie și onoare, astfel încât, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru fiecare” (Evrei 2.5-9). Deci pasajul acesta ne învață, că Domnul Isus ca Fiu al Omului primește onoarea, ca toate lucrurile să-I fie supuse. Pavel scrie, că Dumnezeu ne-a făcut cunoscut „taina voii Sale, după buna Sa plăcere pe care Și-a propus-o în Sine Însuși, pentru administrarea împlinirii timpurilor, ca să adune din nou, împreună, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ” (Efeseni 1.9,10).

Ca Om glorificat la dreapta lui Dumnezeu, Hristos este Cap al Trupului Său, al Adunării. „Și El este Capul Trupului, al Adunării; El este Începutul, Cel Întâi-născut dintre cei morți, ca El să aibă întâietate în toate” (Coloseni 1.18). Deci El ocupă acest loc ca Cel Înviat, ca Întâiul-născut dintre morți; căci nu este nevoie să amintim, că pretutindeni unde este vorba despre El în legătură cu învierea, permanent este vorba despre El ca Om. Din aceasta rezultă, că Adunarea nicidecum nu putea să existe, atâta timp cât El nu Și-a ocupat locul la dreapta lui Dumnezeu; căci abia după ce El a fost ca și Cap în cer putea să fie constituit pe pământ Trupul, Adunarea. Și ca să eliminăm orice îndoială în privința aceasta, cităm un alt loc din Scriptură: „Pentru că, după cum trupul este unul singur și are multe mădulare, iar toate mădularele trupului, fiind multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristosul. Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh” (1 Corinteni 12.12,13). Felul de exprimare aici este remarcabil. Ne-am fi așteptat, ca apostolul, atunci când face comparația cu corpul omenesc și mădularele lui multe, ar spune: 'Tot așa este și Adunarea'; însă în loc de aceasta el spune: „Tot așa este și Hristosul”. „Hristosul” este deci o expresie care cuprinde Capul din cer și mădularele de pe pământ; și la fel este dezvăluită taina și în versetul următor: „Pentru că, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup.” Deci Trupul a putut fi constituit abia după ce Hristos S-a înălțat la cer și Duhul Sfânt a coborât pe pământ. În mod corespunzător citim că Domnul după învierea Sa spune alor Săi: „dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duh Sfânt” (Faptele Apostolilor 1.5). Această făgăduință a fost împlinită în ziua de Rusalii; și exact în această zi a fost constituit Trupul lui Hristos, cu toate că adevărul despre Trup nu era încă revelat. Credincioșii au fost botezați atunci prin Duhul

Sfânt trimis jos și astfel au fost uniți cu Hristos înălțat la cer, așa că ei acum – o, adevăr minunat și har mult mai minunat! – alcătuiau împreună cu El *un singur* Trup. Și aceasta a rămas ca o caracteristică a epocii actuale: credincioși, în care locuiește Duhul Sfânt, sunt mădulare ale Trupului lui Hristos – El Capul, ei mădularele (vezi Romani 12.4,5; Efeseni 4.1-6 și așa mai departe).

Deci când noi vorbim despre Hristos ca și Cap al nostru, atunci nu este vorba despre o relație individuală, ci de o relație pe care o avem împreună cu fiecare credincios care a primit Duhul Sfânt. Deci deoarece noi laolaltă suntem uniți cu Hristos, suntem uniți și unii cu alții: noi suntem mădulare ale Trupului Său și drept urmare mădulare unii altora. Ce gând copleșitor la trecerea prin lumea aceasta! Ce mângâiere și ce tărie ne oferă conștientizarea a fi viu unit cu Hristos aflat la dreapta lui Dumnezeu și în același timp să fi unit cu frații noștri și cu surorile noastre aici pe pământ! Și acest gând dublu se referă la toate responsabilitățile noastre ca mădulare ale Trupului lui Hristos, și anume atât față de Hristos cât și unul față de altul, față de toți credincioșii, care sunt mădulare ale aceluiași Trup, ca și noi. Să reflectăm atât la una cât și la cealaltă.

1. Hristos este Capul nostru. De aceea și Adunarea este supusă lui Hristos (Efeseni 5.24). De fapt nu este nici o necesitate să ne oprim sau să accentuăm mai mult acest adevăr așa de evident. Ce plăcere era pentru inima lui Dumnezeu să acorde Hristosului Său acest loc sublim și în felul acesta să exprime prețuirea din partea Sa a lucrării făcute de El în viața și în moartea Sa! „... făcându-Se ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus ...” (Filipeni 2.8,9). Deci dacă avem părtășie în vreun fel cu inima lui Dumnezeu, ce bucurie este atunci pentru noi, că Domnului Isus I s-a dat un astfel de loc de supremație. Dacă în afară de aceasta ne gândim cât de scăzute sunt interesele noastre pentru faptul că El ocupă acest loc; cum toate binecuvântările noastre numai de aceea ajung la noi, pentru că El este pe acest loc, pe baza lucrării făcute de El; cât de mult El prin dragostea Sa neîntreruptă și slujba Sa ne păstrează în binecuvântarea în care am fost aduși; cât de mult Îi datorăm Lui totul, tot ce avem, tot ce suntem sau tot ce am primit, atunci trebuie să ajungem la concluzia că ar trebui să fie o bucurie mare pentru inimile alor Săi să-L recunoască ca și Cap și să ocupe locul de supunere sub voia Sa. Dar cum arată realitatea? Ca să primim un răspuns la aceasta, este suficient să privim în jur – și ce vedem? Ascultare cu bucurie față de Cap? Nu, căci cât de puțin este recunoscut Hristos ca și Cap în domeniul Său de acțiune. Cu mâhnire scriem aceste rânduri, fiind totodată încrezători că toți cei care se tem de Dumnezeu împărtășesc această mâhnire împreună cu noi. Dar dacă noi suntem întristați de exercitarea într-o măsură așa de mare a voii proprii din partea mădularelor Trupului, cât de mult trebuie El, Capul, să simtă aceasta!

Deci dacă Hristos este Capul nostru, atunci noi Îi suntem pe deplin și fără rezerve datori să-L ascultăm. Căci Capul trebuie să stăpânească și să călăuzească Trupul, și nu invers. Și prin ce se lasă cunoscută voia Capului? Prin Cuvântul Său! Cuvântul ne arată cât de multă osteneală a luat asupra Sa, ca să ne facă cunoscut aceasta. Pe lângă aceasta El nu numai ne-a arătat voia Sa, ci în Duhul Sfânt ne-a dat și puterea să cunoaștem această voie (Ioan 14.20; 16.13,14; 1 Corinteni 2 etc.). Deci noi nu avem nici o scuză dacă rămânem în necunoaștere. Însă deseori se pune întrebarea, dacă nu cumva El a lăsat în cea mai mare parte pe seama noastră, cum să coordonăm chestiunile legate de adorare și conducere, așa cum ni se pare nouă a fi cel mai bine? Acest argument este adus mereu, ca să se justifice sciziunile apărute în Biserică. Însă trebuie numai să ne gândim un moment, ca să dezvăluim inutilitatea lui. Dacă privim lucrarea lui Dumnezeu cu oamenii, ce vom vedea? – că omul a eșuat în responsabilitatea lui în fiecare epocă! Așa a fost la Adam în grădină, la Noe pe pământul nou, la Israel sub Lege, la preoți și chiar la Adunare – și aceasta în ciuda celor mai clare indicații și porunci. Și cu toate acestea se

afirmă încă cu tărie, că Domnul ne-ar fi lăsat să acționăm după părerea noastră! Să lase Capul mădularele să acționeze așa cum vrea fiecare, sau cum vor doi sau trei? Nu, imposibil! Trebuie numai să cercetăm Scriptura, și imediat trebuie să recunoști că Domnul niciodată nu ne-a lăsat să lucrăm conform înțelepciunii noastre, ci a purtat de grijă pentru fiecare situație; noi ar trebui în fiecare situație și în orice împrejurare să ne punem la dispoziția conducerii Sale sigure și gândurilor Sale infailibile. Eșecul nostru este cauzat de neglijarea cercetării Scripturii. În afară de aceasta ar trebui să se țină seama, că fiecare credincios este răspunzător să cunoască voia Domnului său. Într-adevăr, în acțiunea Sa cu slujitorii Lui El va face diferențieri între cei care sunt cu voință neascultători și cei care sunt din neștiință neascultători (Luca 12.47,48); însă responsabilitatea rămâne; și fiecărui suflet temător de Dumnezeu, care dorește să cunoască gândurile Domnului, îi stă liber la dispoziție să le găsească în Cuvântul lui Dumnezeu. „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va cunoaște despre învățătura aceasta, dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însumi” (Ioan 7.17).

Responsabilitatea noastră față de Cap poate fi rezumată într-un singur cuvânt: ascultare. Așa cum El aici pe pământ S-a supus Tatălui Său, tot așa suntem și noi supuși Lui. Niciodată El nu a făcut voia Lui proprie; mai degrabă El a venit pe pământ, ca să facă voia Tatălui Său (Ioan 6.38); și astfel El ne-a lăsat un exemplu, pentru ca noi să călcăm pe urmele Lui. Am fi scutiți de multe greutăți și temeri, dacă ne-am aminti întotdeauna, că natura unui creștin constă în a nu avea voință proprie. Încăpățânarea aparține omului vechi; însă un creștin a dat la o parte omul vechi – el a fost răstignit cu Hristos (Coloseni 3.9; Romani 6.6). De aceea el trebuie să se lase condus de voia Altuia, și anume de voia lui Hristos. Într-adevăr în privința aceasta este vorba de responsabilitatea fiecăruia; dar când vorbim despre responsabilitatea mădularelor Trupului lui Hristos, atunci este vorba de ideea că ei împreună trebuie să fie supuși; deci credincioșii laolaltă trebuie să fie supuși lui Hristos. Drept urmare noi trebuie să trăim în ascultare, fie că suntem adunați laolaltă sau este vorba de viața personală, așa că totul este hotărât și coordonat prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Și ce odihnă desăvârșită se creează, dacă nu avem voință proprie, ci să fim simplu ascultători! Unde nu este voință proprie, nu poate fi nici conflict; pacea și armonia ar fi urmările indispensabile. Ascultarea ar vindeca fiecare despărțire din zilele noastre și încă o dată ar fi un răspuns la rugăciunea Domnului nostru preamărit, ca toți să fie una (Ioan 17.21). Cine dintre copiii lui Dumnezeu nu și-ar dori mult să se împlinească aceasta? Cine de fapt nu este întristat, că aici pe pământ el este despărțit de așa de multe mădulare ale Trupului lui Hristos? Să nu privim aceasta ca ceva de neschimbat; fie mai degrabă, ca fiecare dintre noi să cunoască responsabilitatea proprie, în toate lucrurile să năzuiască să fie supus voii Capului nostru, și apoi să conducă și pe alții la acest loc de odihnă și binecuvântare, așa fel ca în noi toți să se vadă că suntem cu adevărat una în Hristos.

2. Cu privire la aceia, care împreună cu noi sunt mădulare ale Trupului lui Hristos, responsabilitatea noastră nu este mai puțin clară. Căci același Duh, așa cum am văzut deja, care ne leagă cu Hristos ca și Cap, unește și toate mădularele între ele ca un întreg viu. În epistola către Efeseni, în care apostolul scoate în evidență scopul și țelul darurilor, care vin de la Hristos înălțat la cer ca și Cap al Adunării, el scrie mai departe: „... ci, ținând adevărul în dragoste, să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos; din care tot trupul, îmbinat împreună și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură de întărire, după lucrarea fiecărei părți în măsura ei, făcând creșterea trupului, spre zidirea sa în dragoste” (Efeseni 4.15,16). Bunăstarea, binecuvântarea și creșterea Trupului depind deci de conlucrarea armonioasă a fiecărui mădular al său. De altfel însușirile responsabilității noastre reciproce sunt scoase în mod deosebit în evidență într-o altă epistolă, la care ne-am referit deja când am vorbit despre constituirea Trupului prin botezul Duhului (1 Corinteni 12.13). Apostolul insistă acolo asupra

a două lucruri: întâi, că Trupul nu este un mădular, ci multe (versetul 14); în al doilea rând, că într-adevăr sunt multe mădulare, dar este *un singur* Trup. Pe de o parte noi trebuie să observăm diversitatea și pluralitatea mădularelor, pe de altă parte trebuie să vedem și unitatea Trupului întreg. În continuare el descrie în detaliu cum sunt unite mădularele unul cu altul și ce urmări are aceasta pentru relațiile și responsabilitățile lor.

În primul rând fiecare mădular are nevoie de celălalt. „Ochiul nu poate spune mâinii: «Nu am nevoie de tine»; sau, din nou, capul, picioarelor: «Nu am nevoie de voi»” (versetele 21,22). Drept urmare fiecare mădular are nevoie de toate celelalte. În legătură cu corpul nostru omenesc ne este foarte bine cunoscut aceasta: dacă nu ne putem folosi de unul din cel mai neînsemnat mădular al nostru, și chiar dacă numai pentru timp scurt, aceasta aduce anumite neplăceri cu sine, care influențează bunăstarea întregului corp! La fel Duhul Sfânt dorește să ne facă să simțim cât de necesar este fiecare mădular în Trupul lui Hristos. Acest simțământ ar trebui să determine toată atitudinea noastră față de ceilalți. Noi nu putem trăi independenți unul de altul; și starea credincioșilor de astăzi arată foarte clar cât de mult acest adevăr a fost dat uitării. Bunăstarea noastră proprie și bunăstarea celorlalți necesită ca noi toți să fim conștienți cât de mult avem nevoie unul de altul, în loc, așa cum cu regret de multe ori se întâmplă, să fim de acord numai că suntem diferiți, și astfel, de dragul păcii, să ne despărțim unii de alții. Ceea ce Dumnezeu a unit – așa am putea spune și în legătură cu Trupul lui Hristos – omul nu trebuie să despartă; și noi nu putem fi suficient de mulțumitori că într-adevăr unitatea nu este păstrată vizibilă în exterior, dar cu toate acestea ea nu poate fi distrusă. Însă niciodată nu avem voie să uităm responsabilitatea noastră; și foarte sigur am avea mai multă putere în relațiile cu sufletele care nu cunosc acest adevăr binecuvântat, dacă ne-am comporta față de ei într-un duh care suspină după ele, deoarece ele sunt foarte necesare pentru glorificarea Capului, pentru păstrarea unității Trupului pe pământ și spre binecuvântarea tuturor mădularelor. Așa cum se întristează membrii unei familii, când aparținătorii familiei părăsesc casa, și ei nu sunt fericiți până aceștia nu se reîntorc, la fel și noi ar trebui să simțim când ne gândim la așa de mulți sfinți care pleacă și nu își îndeplinesc responsabilitatea față de celelalte mădulare ale Trupului lui Hristos.

Permiteți să mai spunem încă o dată clar, că aici nu este vorba despre daruri, ci de mădulare ale Trupului. Ce responsabilitate ne revine drept urmare tuturor, indiferent cât ne considerăm noi de neînsemnați pentru altul! Oricine aș fi eu – eu sunt necesar pentru toți sfinții. Fiecare are nevoie de mine; și eu am nevoie de toți ceilalți. De aceea ar trebui chiar și numai nevoia personală, ca să nu mai vorbim de felul de gândire al lui Hristos, să ne conducă laolaltă și să împiedice pe deplin toate sciziunile sectante, pe care voința omului și răutatea lui satan le-a pricinuit Bisericii lui Dumnezeu. Fie ca acest adevăr să fie pus pe inima tuturor sfinților, și anume cu o așa putere, ca ei să se desprindă de tot ce stă împotriva voii Domnului, pentru ca ei să fie aduși laolaltă pe baza unității Trupului lui Hristos!

În al doilea rând ar trebui să fie o purtare de grijă unii pentru alții, din pricina nevoilor noastre reciproce. Apostolul spune: „Și pe cele ale trupului, pe care le considerăm a fi de mai puțină onoare, pe acestea le înconjurăm cu mai multă onoare; și cele ale noastre lipsite de frumusețe cu mai multă frumusețe; dar cele plăcute ale noastre nu au nevoie de împodobire. Dar Dumnezeu a întocmit trupul dând mai multă onoare celor lipsite de onoare, ca să nu fie dezbinare în trup, ci pentru ca mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele” (versetele 23-25). Aici se vede deci clar, că responsabilitatea noastră rezultă din ceea ce a făcut Dumnezeu. El a alcătuit Trupul și a format fiecare parte a lui ca să fie de ajutor și spre binecuvântare reciprocă; și acum ne revine responsabilitatea să acționăm conform planului Său, prin aceea că păstrăm ceea ce a făcut El, și aceasta conform concepției Sale precum și în părtășie cu gândurile și țelurile Sale. El ne învață obligația noastră pe baza trupului nostru,

care și el este lucrarea mâinilor Sale. Și noi avem cea mai mare purtare de grijă pentru mădularele noastre cele mai slabe și pentru ele punem la dispoziție spre ajutor toate aptitudinile celorlalte mădulare. Toate îngrijesc cu atenție pe cele mai slabe; și așa ar trebui să fie și în Adunarea lui Dumnezeu. Nu suntem noi în pericol să uităm acest adevăr, prin aceea că purtăm grijă în mod deosebit de mădularele cele mai cu vază ale trupului (daruri deosebite), pe socoteala mădularelor cărora noi le considerăm demne de mai mică onoare? Realmente, nu rareori se întâlnește, că adunările, care au darurile cele mai deosebite, sunt cele mai slabe din punct de vedere spiritual. Căci ele sunt în pericol să piardă simțământul dependenței de Cap, precum și al unuia față alții, prin aceea că privesc mai mult la dar, sau la daruri, pe care le admiră cu plăcere. În felul acesta darurile pot deveni foarte ușor o cursă de cădere pentru poporul lui Dumnezeu, oricare ar fi căderea, dacă lor li se acordă o poziție de frunte necorespunzătoare și principiile Adunării lui Dumnezeu devin întunecate, sau dacă ele, în oricare privință ar fi, se interpun între Adunare și Domnul. Dar dacă am înțeles adevărul, pe care l-am accentuat, că tocmai mădularele Trupului, care par a fi mai slabe, sunt necesare, atunci vom scăpa de acest pericol și ne vom îndeplini responsabilitatea de a purta grijă unii pentru alții.

Ar fi de folos pentru toți, dacă ne-am pune mai des întrebarea, dacă ne împlinim datoria în acest domeniu, dacă ne îndeplinim sinceri responsabilitatea de a avea „aceeași grijă” pentru toate mădularele, pe care le cunoaștem. La mulți dintre noi există înclinația mult răspândită să constituim grupuri proprii în cadrul Adunării lui Dumnezeu, la care uneori este motiv de îngrijorare, că în astfel de cazuri este vorba mai degrabă de cercuri de prietenie, decât de părtașii spirituale apropiate. În acest caz să nu uităm, că aceia, care sunt cel mai aproape de Hristos, sunt desigur atrași mai aproape unii de alții; și apoi vor fi atrași și aceia care stau mai departe de Hristos. Aceasta este cu adevărat așa; dar responsabilitatea, despre care tocmai vorbim, se bazează pe faptul că noi toți suntem mădulare ale aceluiași Trup, așa că eu sunt dator să îngrijesc de toate mădularele – din simplul motiv că ele sunt mădulare ale Trupului. Chiar și legăturile familiare ne învață aceasta: părinții îngrijesc de copii, tocmai pentru că ei sunt copiii lor, și nicidecum pentru că ar fi conform naturii lor. La fel și noi trebuie să purtăm grijă unii pentru alții, deoarece suntem mădulare ale aceluiași Trup. De aceea responsabilitatea noastră depășește pe aceea a celor care se strâng laolaltă pe baza unui singur Trup. Într-adevăr, cu siguranță se vor oferi mai multe ocazii să îngrijești de aceia cu care ești mai strâns unit; însă această purtare de grijă suntem datori să o avem față de toți, indiferent unde se găesc ei. Însă în acest caz nu trebuie să uităm să ne adresăm lor ca mădulare ale Trupului lui Hristos, chiar și atunci când ei nu ne recunosc ca atare. Realmente ar trebui să exprimăm ce este în inima lui Hristos, atât în cadrul cercului nostru, cât și față de toți cei care sunt ai Săi.

În cele din urmă este vorba și de simțământul unii pentru alții. „Și, dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună; dacă un mădular este glorificat, toate mădularele se bucură împreună” (versetul 26). Să suferi unul cu altul are două aspecte: pe de o parte facem aceasta constrânși de împrejurări, la fel cum corpul nostru omenesc suferă în totalitate, chiar dacă numai unul din mădularele lui neînsemnate suferă. La fel este și în Trupul lui Hristos: dacă un mădular suferă de nepăsare spirituală, așa că el se abate sau cade în ispită, toate celelalte mădulare sunt afectate, chiar dacă ele nu sunt conștiente de aceasta. Starea Trupul în totalitatea lui depinde de starea fiecărui mădular. Dacă de exemplu într-un pahar cu apă fierbinte cad numai doi stropi de apă rece, temperatura apei întregi va scădea întrucâtva. La fel se petrec lucrurile și în Adunare. Chiar dacă în Adunare este numai unul singur, a cărui inimă s-a răcit, aceasta va avea efect asupra întregii atmosfere: toate mădularele vor suferi împreună cu acel unul singur.

Aceasta este adevărat; însă aici este vorba de suferința activă, care este legată cu responsabilitatea. Este vorba despre ceea ce noi suntem datori unii față de alții. Și cât de binecuvântat este – și, mulțumiri fie aduse Domnului, nicidecum nu se întâlnește rar -, când compasiunea unei adunări întregi este atrasă spre unul din mădularele ei care suferă. Cât de practic se leagă inimile mădularilor lui Hristos una cu alta, când compasiunea este exprimată în felul acesta! Foarte sigur în acest caz este vorba de una din reprezentările cele mai binecuvântate a ceea ce este Hristos Însuși, care are pe deplin milă cu slăbiciunile noastre. Să ne folosim de astfel de ocazii – nu numai ca în felul acesta să ne îndeplinim responsabilitatea de a suferi împreună cu cei care suferă, ci și din pricina prezentării harului lui Hristos, care Însuși a luat asupra Sa slăbiciunile noastre și a purtat bolile noastre.

Celălalt aspect al responsabilității noastre - dacă un mădular este glorificat, toate mădularele se bucură împreună -, este mult mai greu. Să luăm cazul unui mădular, pe care Domnul a pus o onoare deosebită, prin aceea că i-a acordat o poziție deosebită de conducere sau îl folosește în chip uimitor în lucrare. Dacă este așa, trebuie să se presupună și că toate celelalte mădulare se bucură împreună de înălțarea sa – de faptul că el este onorat, „glorificat”. Am spus, că presupunem aceasta; și în adevăr este așa, că o percepere practică a unității Trupului dă naștere și la o astfel de participare sufletească desăvârșită. Se poate vedea aceasta deseori în exemplul unei familii: dacă unul din aparținătorii familiei primește o promovare sau vreun semn de recunoștință din partea superiorului lui, toată familia se simte onorată și se bucură cu membrul familiei onorat în mod deosebit. La fel ar trebui să fie și în Adunarea lui Dumnezeu. Însă cu regret trebuie să se constate, că participarea sufletească în acest caz este mult mai rară decât în cazul suferinței. Astfel de creaturi sărmene, slabe suntem noi, că în loc să ne bucurăm, când Domnul evidențiază pe un frate cu o onoare deosebită, în alegerea făcută de Domnul găsim mai degrabă terenul fertil pentru invidie și gelozie. Astfel de simțăminte nu ar trebui nici măcar să fie amintite între sfinți, și totuși știm foarte bine ce este carnea, și chiar și în noi, așa că ar trebui să ne judecăm fără cruțare; da, chiar mai mult: noi suntem răspunzători să ne bucurăm împreună cu mădularul onorat. Așa de mare valoare acordă Domnul simțămintelor noastre comune, că El Se așteaptă să le vadă în acțiune. Deja Ioan Botezătorul poate fi numit ca exemplu în această privință, cu toate că el nu știa absolut nimic despre Trupul lui Hristos: „«Rabi»”, i-au zis, «Cel care era cu tine dincolo de Iordan, despre care ai mărturisit tu, iată, Acesta botează și toți vin la El». Ioan a răspuns și a zis: «Un om nu poate primi nimic, dacă nu-i este dat din cer. Voi înșivă îmi sunteți martori că am spus: ‚Nu sunt eu Hristosul’, ci: ‚Sunt trimis înaintea Lui’. Cine are mireasa este mire; iar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult de glasul mirelui. Deci această bucurie a mea este împlinită. El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez»” (Ioan 3.26-30). Ce minunată smerire și minunat har, dacă se stimează Hristos și te nesocotești pe tine însuși, prin aceea că iei parte la bucuria Lui și te bucuri, deoarece El Însuși Se bucură! Tocmai acest duh ar trebui noi să-l cultivăm; și tocmai atunci, când el se vede, vestim realmente că aparținem lui Hristos, prin aceea că Îl urmăm pe cărarea smereniei și autoumilirii, de care au fost caracterizate toate căile Lui permanent aici pe pământ. Atunci nu ne va fi greu să ne bucurăm dacă un mădular este glorificat.

Toate aceste responsabilități, la care am reflectat aici, rezultă din faptul că noi suntem uniți cu Hristos și că noi Îl avem ca și Cap al nostru. Fie ca totdeauna noi să ne bucurăm de această relație, în care Dumnezeu în suveranitatea Sa și harul Său ne-a introdus! Fie ca totdeauna să fim găsiți ca aceia la care în practică se vede conștiința faptului că noi suntem atât mădulare ale Trupului lui Hristos, cât și mădulare unii altora, prin aceea că năzuim să păstrăm unitatea Duhului în legătura păcii!

12. Hristos, Capul nostru

Ca mădulare ale Trupului Său noi cunoaștem acum pe Hristos ca și Cap al Trupului Său. Însă curând El va reveni să ne ia la Sine; și aceia, pe care El îi va aduna atunci la Sine, care aici pe pământ sunt mădulare ale Trupului Său, vor constitui atunci mireasa, pe care El a iubit-o așa de mult și pentru care El S-a dat pe Sine Însuși, „ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt, ca să-Și prezinte Lui Însuși Adunarea glorioasă, neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acestora, ci ca să fie sfântă și fără cusur” (Efeseni 5.26,27). Despre această Adunare vorbește și apostolul Ioan, când scrie: „Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer, de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei” (Apocalipsa 21.2). Cei o mie de ani vor fi atunci trecuți; însă ea are încă frumusețea care nu pălește a miresei, căci ea a fost în adevăr îmbrăcată cu gloria lui Dumnezeu (versetul 11); și așa ea va avea în toată veșnicia o părtășie de viață cu Mielul. Ce onoare mare, să fi un mădular al Trupului lui Hristos; ce har de necuprins, că Dumnezeu ne-a adus pe un loc al unei astfel de binecuvântări; și așa ar trebui să recunoaștem cu mulțumire adoratoare pe Hristos ca și Cap al nostru!